

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/198/2018
Identifikačné číslo spisu:	4610205182
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4610205182.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Z. D., nar. XX. X. XXXX, bytom v W., U. XXX/XX, 2/ Q. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., Š. XXX/XXX, 3/ J. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., X. XXX/XXX, 4/ Z. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., X. XXX/XXX, 5/ G. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., U. XXX/X, 6/ X. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., U. XXX/X, všetci žalobcovia v dovolacom konaní zastúpení JUDr. Máriou Jakubíkovou, advokátkou, so sídlom v Nitre, Fr. Mojtu 43, proti žalovaným 1/ T. Č., bytom v L., Š. XXX/XX, 2/ V. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom v O., L. XXXX/X, 3/ T. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom v O., W. XXXX/X, 4/ H. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom v O., Y. T. XXXX, 5/ N. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., U. XXX, v dovolacom konaní zastúpenému JUDr. Marekom Belkom, LL.M. advokátom so sídlom v Čadci, ul. Fraňa Krála 1504, 6/ C. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom v O., T. H. X. XXXX/XX, 7/ X. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom v L., B. XXX/X, 8/ W. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., Š. XXX, 9/ Ľ. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., Š. XXX, 10/ P. Š., bytom v W., Š. XXX/XXX, 11/ Y. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom v X., O. XX, 12/ T. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom v T. X., W. XX, Č. G., 13/ Y. Č., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., Š. XXX/X, 14/ T. Š., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., Š. XXX, 15/ W. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom vo P., U. XXX/X/X, X. XX, G. G., 16/ T. Š., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., Š. XXX, 17/ T. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom vo P. X., Z. P. XXX/X, 18/ T. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom vo P. X., Z. P. XXX/X, 19/ N. G. Č., bytom v Ú. B. I., L. XXXX/XX, Č. G., 20/ G. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., V. XX/XX, 21/ H. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom v L.-P. X., X. XXX/XX, 22/ H. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom v L.-P. X., X. XXX/XX, 23/ H. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom v W., W. XX, 24/ L. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom v L.-P. X., X. XXX/XX, 25/ Ž. Č., bytom v L., Š. XX/XX, 26/ X. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom v X., L. XX, 27/ H. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom v X., L. XX, 28/ Š. O. ml., nar. XX. XX. XXXX, bytom v L., Y. W. XXXX/X, 29/ Ľ. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom v L., B. XXX/XX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a iné, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 5C/167/2010, o dovolaní žalovaného 5/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 4.mája 2017 sp. zn. 9Co/1017/2015, 9Co/1018/2015, 9Co/178/2017, 9Co/179/2017, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a .

Žalovaný 5/ je povinný zaplatiť žalobcom 1/, 2/, 3/, 4/, 5/ a 6/ náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Predmetom konania je žaloba žalobcov 1/ až 6/, ktorou sa domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území W.. Žalobcovia odôvodnili žalobu tým, že žalobkyňa 1/ na základe kúpnej zmluvy zo dňa 20. 02. 1996 (vklad povolený pod V XXX/XX) bola zapísaná výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti v katastrálnom území W. na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X- orná pôda o výmere 627 m², žalobkyňa 2/ podľa kúpnej zmluvy zo dňa 20. 02. 1996 (vklad povolený V XXX/XX) bola zapísaná výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti v katastrálnom území W. na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 600 m², žalobcovia 3/ a 4/ podľa kúpnej zmluvy zo dňa 23. 07. 2002, (vklad povolený V XXXX/XX) boli zapísaní bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti v katastrálnom území W., na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X- orná pôda vo výmere 600 m² (geometrickým plánom č. 416800391-067/2005 bola rozdelená na parc. č. XXX/X- orná pôda o výmere 466 m² a parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 134 m²) a žalobcovia v 5. a 6. rade podľa kúpnej zmluvy zo dňa 27. 02. 1996 (vklad povolený pod V XXX/XX) boli zapísaní bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti v katastrálnom území W., na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 600 m². Uvedené parcely registra C boli vytvorené z pozemkovoknižných parc. č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, pričom predmetom konania je len tzv. duplicitné vlastníctvo ich parciel registra C s pozemkovoknižnými parc. č. XXXX a XXXX registra E KN. Podľa vyvlastňovacieho plánu Geodézie n. p. č. 243-2520-9-82 z februára 1982 bol vykonaný výkup, resp. vyvlastnenie z uvedených parciel č. XXXX a XXXX tak, že z parc. č. XXXX zaberá - parc. č. XXX/X- výmeru 201 m², parc. č. XXX/X - výmeru 177 m², parc. č. XXX/X - výmeru 177 m², parc. č. XXX/X - výmeru 177 m², z parc. č. XXXX zaberá parc. č. XXX/X- výmeru 223 m², parc. č. XXX/X - výmeru 177 m², parc. č. XXX/X - výmeru 177 m² a parc. č. XXX/X - výmeru 177 m². U pôvodných pozemkovoknižných parciel došlo k založeniu listu vlastníctva v registri E stále v pôvodnej výmere v LV č. XXXX katastrálne územie W. ako parc. č. XXXX - orná pôda vo výmere 6.588 m², pričom na LV sú vedení žalovaní v 1. až 12. rade, parc. č. XXXX - orná pôda o výmere 6281 m² je zapísaná na LV č. XXXX v katastrálnom území W. na žalovaných v 13. až 25. rade. Chybou Správy katastra v Topoľčanoch sa stalo, že výmery odpredané žalobcom neboli odpísané z pôvodnej výmery parc. č. XXXX a XXXX, ale pôvodná výmera bola následne dedená aj odpredávaná podľa dokladov, ktoré poskytovala Správa katastra Topoľčany. Žalobcovia listom zo dňa 5. 5. 2010 a 14. 5. 2010 vyzvali žalovaných o poskytnutie súčinnosti na zosúladenie zapísaného vlastníckeho stavu so stavom skutočným dohodou. Žalobcovia po podaní znaleckého posudku súdnym znalcom N.. G. A. žalobu upresnili v súlade so závermi znaleckého posudku.

2. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalovaný 5/ podal vzájomnú žalobu proti žalobcom 1/ až 6/, W. Č., ktorá je žalovanou 8/ a Obci W., ktorá nie je stranou predmetného sporu. Vzájomnou žalobou žiadal, aby súd určil, že vyššie označené kúpne zmluvy sú neplatné, nakoľko prevody majetku Obce W. boli okrem iného vykonané bez predchádzajúceho schválenia právneho úkonu obecným zastupiteľstvom. Poukázal na to, že žalobcovia na základe absolútne neplatných právnych úkonov nadobudli do svojho vlastníctva nehnuteľnosti, ku ktorých časti sa domáhajú určenia vlastníckeho práva, pričom doposiaľ nebola prejednaná ako predbežná otázka platnosť právnych úkonov.

3. Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 1. júna 2015 sp. zn. 5C/167/2010 prvým výrokom určil, že parc. č. XXX/XX - orná pôda o výmere 192 m² a parc. č. XXX/XX - orná pôda o výmere 202 m² v katastrálnom území W. patria v celosti do výlučného vlastníctva žalobkyne 1/, druhým výrokom určil, že parc. č. XXX/XX - orná pôda o výmere 179 m² a parc. č. XXX/XX - orná pôda o výmere 188 m² v katastrálnom území W. patria v celosti do výlučného vlastníctva žalobkyne 2/, tretím výrokom určil, že parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 167 m² a parc. č. XXX/X zast. plochy a nádvoria o výmere 13 m², parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 126 m² a parc. č. XXX/X - zast. plochy a nádvoria o výmere 38 m² v katastrálnom území W. patria v celosti do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov 3/ a 4/, štvrtým výrokom určil, že parc. č. XXX/XX - orná pôda o výmere 148 m² a parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 171 m² v katastrálnom území W. patria v celosti do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov 5/ a 6/ s tým, že znalecký posudok N.. G. A., znalca z odboru geodézie a kartografia č. 28/2012 zo dňa 18. 09. 2012 s doplnkom č. 1 zo dňa 08. 05. 2013 a doplnkom č. 2 k znaleckému posudku č. 28/2012 a geometrickým plánom č. 5C 167/2010 zo dňa 12. 08. 2014 sú

neoddeliteľnou súčasťou rozsudku. Vzájomnú žalobu žalovaného 5/ zamietol a rozhodol o trovách štátu a o trovách konania strán. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže v kompetencii správneho orgánu nie je rozhodovať o tom, ktorý z duplicitných vlastníkov je skutočným vlastníkom dotknutých pozemkov. V tých častiach parciel CKN, ktoré sú uvedené v znaleckom posudku znalca N. G. A., je právne postavenie žalobcov neisté, keďže pri nich existuje prekrytie a duplicita vlastníckych práv s parc. č. XXXX a parc. č. XXXX vlastnícky patriacich žalovaným. Vychádzal zo zistenia, že prevody sporných nehnuteľností na žalobcov (predchodkyňa žalobcov 3/ a 4/) boli zrealizované v roku 1996 na základe vyššie označených kúpnych zmlúv v rámci majetkoprávneho vysporiadania, ktoré riešila obec W.Š., že Správa katastra Topoľčany povolila vklady jednotlivých kúpnych zmlúv, a teda že žalobcovia 1/ až 6/ sú zapísaní v katastri nehnuteľností ako ich vlastníci, a že k tým istým nehnuteľnostiam je duplicitne zapísané sčasti vlastnícke právo aj v prospech žalovaných. Ako predbežnú otázku riešil platnosť uvedených kúpnych zmlúv. Uviedol, že zákon č. 138/1991 Zb. v znení účinnom v čase uzavretia právnych úkonov vyžadoval pre ich platnosť schválenie obecným zastupiteľstvom. Keďže k právne perfektnému schváleniu týchto právnych úkonov obecným zastupiteľstvom nedošlo, považoval kúpne zmluvy za absolútne neplatné. Následne skúmal, či žalobcovia (ne)nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním. So zreteľom na všetky okolnosti prípadu dospel k záveru, že žalobcovia boli pri vstupe do držby dobromyseľní, že nehnuteľnosti im vlastnícky patria, a teda, že držbu predmetných nehnuteľností žalobcami, je možné považovať za držbu oprávnenú. Po celú dobu užívania nehnuteľností, t. j. od marca, resp. apríla roku 1996 do roku 2007 žalobcovia neboli nikým v ich dobromyseľnej držbe rušení. Žalobcom 1/, 2/ a žalobcom 3/ a 4/ (so započítaním oprávnenej držby ich predchodkyne W. Č.) 10 - ročná vydržacia doba uplynula v marci r. 2006 a žalobcom 5/ a 6/ v apríli 2006. Dospel preto k záveru, že žalobcovia splnili všetky predpoklady vydržania vyplývajúce z ustanovenia § 134 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka a nadobudli tak vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním. Žalobe preto vyhovel a určil žalobcov za vlastníkov tých častí pozemkov, vo vzťahu ku ktorým svedčí zápis duplicitného vlastníctva žalovaným, a to v súlade so znaleckým posudkom a geometrickým plánom znalca N. G. A. K námietke žalovaného 5/, že už v mesiaci júl 2004 opakovane napádal vlastníctvo predmetných pozemkov na Správu katastra Topoľčany uviedol, že žalovaným 5/ pripojená identifikácia parciel z 22. 7. 2004 nepreukazuje rušenie žalobcov 3/ a 4/ v ich dobromyseľnej držbe, resp. že by bolo namietané ich vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam. K vzájomnej žalobe žalovaného 5/, ktorou sa domáhal neplatnosti označených kúpnych zmlúv uviedol, že vzhľadom na výsledok žalobcami podanej žaloby, u žalovaného 5/ nie je daný naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení. V prípade vyhovenia žalobe by sa na právnom postavení žalovaného 5/ (a ani ostatných žalovaných) nič nezmenilo, keďže by sa obnovil pôvodný právny stav a teda za výlučného vlastníka nehnuteľností by bola zapísaná obec W.. Ním podaný vzájomný návrh považoval preto za nedôvodný.

4. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo 4. mája 2017 sp. zn. 9Co/1017/2015, 9Co/1018/2015, 9Co/178/2017, 9Co/179/2017 o odvolaní žalovaných 2/, 5/, 26/ a 27/ rozsudok súdu prvej inštancie (v merite veci) v celom rozsahu potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, pričom sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 C. s. p. odkázal. S ohľadom na obsah dôvodov uvedených v odvolaniach žalovaných zvýraznil, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, podľa ktorého nedošlo k právne perfektnému schváleniu prevodu nehnuteľností obecným zastupiteľstvom Obce W. na žalobcov (predchodkyňa žalobcov 3/ a 4/). Správne preto skonštatoval, že kúpne zmluvy o prevode nehnuteľností z Obce W. na žalobcov (predchodkyňa žalobcov 3/ a 4/) sú absolútne neplatné. Následne sa správne zaoberal otázkou, či k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalobcov (ne)došlo vydržaním v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka. I v posúdení tejto otázky vyvodil správne právne závery a svoje rozhodnutie aj vyčerpávajúco odôvodnil. Pokiaľ žalovaní 2/ a 5/ namietali nedostatok dobromyseľnosti na strane žalobcov uviedol, že posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie, treba vždy hodnotiť objektívne, a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samého účastníka a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec (právo) patrí. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu (titulu vzniku vlastníctva).

Oprávnená držba sa teda zakladá na omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci. Omyl držiteľa musí byť ospravedlniteľný, t. j. taký, ku ktorému došlo napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti toho-ktorého prípadu od každého vyžadovať.

5. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcov 1/ až 6/ je potrebné považovať za držiteľov oprávnených, ktorí nadobudli nehnuteľnosti v dobrej viere, že im vlastnícky patria. Uvedený záver súd prvej inštancie správne oprel o zistenia, že celý proces nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcami (predchodkyňou žalobcov 3/ a 4/) bol realizovaný Obcou W. v rámci majetkovo-právneho vysporiadania, že kúpne zmluvy boli vyhotovené osobou znalou práva - advokátom, že kúpna cena určená znaleckým posudkom bola žalobcami riadne zaplatená, a že Správa katastra Topoľčany povolila na podklade kúpnych zmlúv vklad vlastníckeho práva. Okrem toho, neplatnosť kúpnych zmlúv bola konštatovaná (len) z dôvodu chýbajúceho právne perfektného schválenia prevodu vlastníctva nehnuteľností obecným zastupiteľstvom. Takýto záver objektívne žalobcovia, resp. ktokoľvek nemohol z hľadiska nadobudnutia nehnuteľností predpokladať, navyše za situácie, keď schvaľovaním odpredaja nehnuteľností sa obecné zastupiteľstvo zaoberalo, hoci v konečnom dôsledku nie tak, ako to predpokladalo ustanovenie § 9 ods. 2 písm. a/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Z okolností danej veci žalobcovia pri bežnej opatrnosti, ktorú bolo možné od nich požadovať, nemohli mať pochybnosti o vlastníctve nehnuteľností, ktoré boli predmetom (neplatných) kúpnych zmlúv. Podľa odvolacieho súdu na závere o dobromyseľnej držbe žalobcov nič nemení ani to, že žalobcovia (resp. W. Č.) v priebehu dedičského konania po poručiteľke L. Č. skutočnosť nadobudnutia nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv neuviedli. Dôvodne totiž predpokladali, že nehnuteľnosti nadobudnuté na základe kúpnych zmlúv nie sú predmetom prejednávania dedičstva po poručiteľke. Skutočnosť, že odpredávaná časť nehnuteľností nebola odpísaná z pôvodných pozemkovoknižných parciel č. XXXX a č. XXXX pre katastrálne územie W., o ktorej žalobcovia nemali vedomosť a ktorá sa zistila až šetrením bývalej Správy katastra Topoľčany v roku 2007, nebola spôsobilá vyvolať nedobromyseľnosť v držbe žalobcov. Súd prvej inštancie správne ustálil i moment plynutia vydržacej doby žalobcov (v prípade žalobcov 3/ a 4/ so započítaním doby držby ich predchodkyne W. Č.), a to dňom povolenia vkladu vlastníckeho práva Správou katastra Topoľčany, viažuc tento moment k okolnosti, ktorá mala spôsobiť vznik vlastníctva na základe nadobúdacieho titulu.

6. K tvrdeniam žalovaného 5/ (ale i žalovaných 26/ a 27/) o narušení držby žalobcov (mali o tom svedčiť listinné dôkazy z júla 2004) uviedol, že táto skutočnosť ostala len v pozícii jeho ničím nepreukázaného tvrdenia, a to rovnako vo vzťahu k ním predloženej identifikácii parciel z júla 2004, ktorá ako taká nepreukazuje narušenie dobromyseľnej držby žalobcov.

7. Za nedôvodnú považoval námietku žalovaných 2/ a 5/ o porušení ich práva na spravodlivý proces pre nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa odvolacieho súdu napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. (predtým § 157 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (čoho sa žalobcovia a žalovaný v 5. rade vzájomnou žalobou domáhajú, z akých dôvodov, aké je stanovisko protistrany, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom zistený, aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe a vzájomnej žalobe), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo strán sporu na spravodlivý súdny proces.

8. Nestotožnil sa ani s námietkou žalovaných 2/ a 5/, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci. Skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie v zmysle predstavy žalovaných na uvedenom závere nič nemení, nakoľko je na rozhodnutí konajúceho súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 O. s. p. účinný do 30. 06. 2016, § 185 ods. 1 C. s. p. účinný od 01. 07. 2016). Toto oprávnenie sa neviaže na návrhy strán sporu, pričom nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou porušenie práva strany na spravodlivý súdny proces (uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

9. Skutočnosť, že Y. J., ktorý vyhotovil kúpne zmluvy o prevode nehnuteľností z Obce W. na

žalobcov, v tomto konaní zastupoval žalovaného 13/, v žiadnom prípade neodôvodňuje postup navrhovaný žalovanými na zopakovanie dokazovania. Na uvedený postup nie je daný dôvod, keď toto zastúpenie (v priebehu konania ukončené) z hľadiska postupu súdu a jeho rozhodovania nemalo vplyv na správnosť tak postupu súdu, ako i jeho rozhodnutia.

10. Napokon, k podaniu žalovaného 5/ označenému ako doplnenie odvolania, doručenému súdu prvej inštancie dňa 21. 10. 2015 uviedol, že bolo podané po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Na uvedené doplnenie odvolania obsahujúce rozšírenie jeho dôvodov v zmysle ustanovenia § 365 ods. 3 C. s. p. (do 30. 06. 2016 ustanovenie § 205 ods. 3 O. s. p.) preto neprihliadol. Navyše, podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie v čase rozhodovania vo veci napadnutým rozsudkom správne ustálil okruh účastníkov na strane žalovaných. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval v celom jeho rozsahu za vecne správny a v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 C. s. p. ho potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol poukazom na ustanovenia § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a úspešným žalobcom 1/ až 6/ priznal vo vzťahu v odvolacom konaní neúspešným žalovaným (2/, 5/, 26/, 27/) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 262 ods. 1 C. s. p.), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

11. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný 5/, ktorým uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. a dovolanie odôvodnil tiež nesprávnym právnym posúdením veci, pričom jeho prípustnosť vyvodil z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Nesprávny procesný postup, ktorým mu bola znemožnená realizácia jeho procesných práv videl v tom, že súd prvej inštancie nevykonaním navrhnuté dôkazy na okolnosti preukázania nadobudnutia vlastníctva k predmetu žaloby titulom vydržania, že konajúce súdy nesprávne vyhodnotili listinné dôkazy - listy vlastníctva v nadväznosti na inštitút vydržania a že sa nedostatočne zaoberali pasívnou legitímáciou na strane žalovaných. Okrem toho súd prvej inštancie sa dopustil procesného pochybenia, keď nerozhodol o zmene žalobného návrhu, ktorú žalobcovia urobili po podaní znaleckého posudku znalcom N.. G. A.Á. a toto pochybenie zostalo odvolacím súdom nepovšimnuté. Za vadu zmätočnosti považoval aj nesprávny názor súdu prvej inštancie, že žalobcovia 3/ a 4/ nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním, hoci im takýto titul nesvedčí. Poukázal na to, že nehnuteľnosti mali nadobudnúť v roku 2002 od nevlastníčky a preto nebolo možné započítanie doby jej držby. Nesprávne právne posúdenie veci odôvodnil tým, že konajúce súdy nesprávne posúdili nadobúdací titul žalobcov 1/ až 6/. Žalobcovia nemohli byť v roku 1996, keď uzatvárali kúpne zmluvy s obcou W. dobromyseľní, lebo práve v tom čase prebiehalo dedičské konanie po ich právnej predchodkyňi L. Č.. U žalobcov nešlo o oprávnenú držbu, lebo sa držby chopili na základe absolútne neplatných právnych úkonov, na ktoré je treba pozerieť, že k nim nikdy nedošlo. Žalobcovia predmetné nehnuteľnosti neužívali nerušene a dobromyseľne od roku 1996. Z potvrdenia firmy Y. totiž vyplýva, že v roku 2001 parcelu EKN 1600 v kat. území W. užívala táto spoločnosť na poľnohospodárske účely. Pokojná a nerušená držba nebola preukázaná ani u žalobcov 3/ a 4/, lebo už v roku 2004 boli ním oslovení, že si na ich pozemok robí spoluvlastnícky nárok. Vytýkal konajúcim súdom, že sa nedostatočným spôsobom zaoberali splnením podmienok vydržania. Poukázal na to, že na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a teda, že nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva hoc aj dobromyseľného nadobúdateľa. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 50/10. Vyslovil presvedčenie, že odvolací súd neriešil otázku oprávnenosti držby žalobcov v súlade s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 49/2010, 6 MCdo 17/2010 a 5 Cdo 30/2010 a pri jej riešení sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou nemožno zásadne považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Žalovaný 5/ mal možnosť dôkazy navrhnúť, čo aj plne využil a preto mu toto právo odňaté nebolo. Nesprávne hodnotenie dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 420 písm. a) až f) C. s. p. taxatívne. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Námietku nedostatku vecnej legitímácie na žalovanej strane považovali za nedôvodnú, keďže v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie žalovaným 5/ uvedená osoba nebola zapísaná na príslušnom liste vlastníctva ako vlastníčka. Okrem toho v konaní pred súdom žalovaní tvorili samostatné procesné spoločenstvo. Dovolanie dovolateľa je preto

podľa § 420 písm. f) neprípustné. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci uviedli, že v dovolaní absentuje konkretizácia toho, v čom sa mali sudy nižších stupňov odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 49/2010, 6 MCdo 17/2010 a 5 Cdo 30/2010, tieto obsahujú vo vzťahu k otázke vydržania rovnaké právne závery, ako sú uvedené v rozsudkoch súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Dovolanie je v tejto časti preto neprípustné a nedôvodné. Navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovaného 5/ podľa § 447 písm. f) C. s. p. odmietol.

13. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 5/ je potrebné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

14. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

15. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci dovolateľ odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

16. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

17. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

18. Pokiaľ dovolateľ vadu zmätočnosti odôvodnil tým, že odvolací súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy (výsluch svedkov N. V. a notárky JUDr. Márie Vátrskovej), treba uviesť, že nevykonanie dôkazov nebolo podľa predchádzajúcej úpravy považované za vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. Strany boli povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O. s. p.). O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov (ale aj tých, ktoré nie sú navrhované) budú vykonané, prípadne akým spôsobom, rozhodoval však súd. Obdobne to platí aj po prijatí novej právnej úpravy Civilného sporového konania. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci plne

využil (nebolo mu odňaté). Súd preto svojím postupom dovolateľa nevyľúčil z realizácie procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok a následne Civilný sporový poriadok priznával.

19. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. je aj dovolacia námietka dovolateľa týkajúca sa nesprávneho hodnotenia súdom vykonaného dokazovania. Nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom nebola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p., pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To, akým spôsobom podľa návrhu strany vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihladne a v akej miere, je vždy vecou súdu v základnom konaní a preto ani nemôže byť porušením práva na spravodlivý proces, pokiaľ strany mali rovnakú možnosť navrhovať vykonanie dôkazov a k jednotlivým vykonaným dôkazom sa vyjadriť. Ako bolo uvedené už v bode 17. rozhodnutia do obsahu práva strany občianskeho súdneho konania vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 Ústavy SR, nepatrí právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním vykonaných dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov.

20. K tvrdeniu dovolateľa o existencii zmätočnostnej vady v súvislosti so zmenou žaloby (krajský súd mal postupovať v rozpore s § 216 ods. 1 C. s. p.) treba uviesť, že v danom prípade žalobcovia aj po začatí konania sa domáhali toho istého nároku (určenia vlastníckeho práva), aký uplatňovali pôvodne. Nežiadali priznať iné plnenie než akého sa pôvodne domáhali a ani neuplatňovali vydať celkom iné rozhodnutie, než v pôvodnej žalobe. V priebehu konania iba bližšie upresnili označenie pozemkov v zmysle záverov znaleckého posudku vypracovaného znalcom N. G. A. Nešlo preto o zmenu žaloby v zmysle ustanovenia § 95 ods. 1 O. s. p. (teraz § 140 C. s. p.), o ktorej mal súd povinnosť rozhodnúť (porovnaj R 38/1999), a teda ani o postup odvolacieho súdu, ktorý by bol v rozpore s § 216 ods. 1 C. s. p.

21. Pokiaľ dovolateľ za vadu zmätočnosti označil nedostatok vecnej legitímácie na žalovanej strane dovolací súd poukazuje na to, že odvolací súd na túto námietku žalovaného 5/ uvedenú v doplnení odvolania v zmysle § 365 ods. 3 C. s. p. neprihliadol, nakoľko išlo o rozšírenie dôvodov odvolania, ktoré bolo možné urobiť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, čo v danej veci žalovaným 5/ splnené nebolo. V dovolaní nie je možné uplatňovať nové prostriedky procesnej obrany (§ 435 C. s. p.), preto ani dovolací súd túto námietku dovolateľa zohľadniť nemohol. Pre úplnosť však treba dodať, že prípadný nedostatok vecnej legitímácie (či už aktívnej alebo pasívnej) nezakladá vadu v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. V takomto prípade nejde o nesprávny procesný postup súdu. Vecná legitímácia je totiž stav vyplývajúci z hmotného práva (nie procesného práva) a procesným následkom jej nedostatku je zamietnutie žaloby. Nesprávne posúdenie tejto otázky môže byť preto uplatnené len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p., čo však dovolateľ v danej veci neurobil.

22. Pokiaľ dovolateľ za vadu v zmysle 420 písm. f) C. s. p. označil nesprávne posúdenie uplynutia 10-ročnej vydržacej doby u žalobcov 3/ a 4/ odvolacím súdom, posudzujúc túto námietku podľa obsahu treba mať za to, že dovolateľ ňou uplatňuje nesprávne právne posúdenie veci. Nesprávne právne posúdenie veci ale procesnú vadu zmätočnosti podľa citovaného zákonného ustanovenia nezakladá (pozri R 24/2017). Ani táto námietka dovolateľa, hoci by bola prípadne dôvodná, nespôsobuje preto porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces.

23. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že dovolateľom nebol preukázaný nesprávny procesný postup konajúcich súdov, ktorý by mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto časti dovolanie žalovaného 5/ nie je preto prípustné.

24. Dovolací súd následne pristúpil k skúmaniu splnenia procesných predpokladov dovolacieho dôvodu uplatneného žalovaným 5/ pre nesprávne právne posúdenie veci.

25. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

26. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

27. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať prípustnosťou a následne dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p. v spojení s § 421 C. s. p.

28. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p.

29. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, v ktorých citované ustanovenie dovolanie pripúšťa.

30. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Dovolací súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., dovolateľ by mal: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétného stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

31. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní síce uviedol, že uplatňuje dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p., no v dovolaní absentuje predovšetkým vysvetlenie, v čom konkrétne spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci, v tomto prípade nesprávnosť právneho posúdenia vydržania. Vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. nezodpovedá len konštatovanie nesúhlasu dovolateľa so záverom odvolacieho súdu, že žalobcovia boli so zreteľom na všetky okolnosti prípadu dobromyseľní bez bližšej argumentácie spôsobilej spochybniť, resp. vyvrátiť správnosť úvah odvolacieho súdu, v zmysle ktorých dospel k tomuto záveru. Za vymedzenie dovolacieho dôvodu uvedeným spôsobom nemožno považovať ani samotné tvrdenie dovolateľa, že žalobcovia sa nemohli chopiť držby na základe absolútne neplatného právneho úkonu a ani jeho tvrdenie, že žalobcovia predmetné nehnuteľnosti neužívali pokojne, nerušene a dobromyseľne od roku 1996. Dovolateľ v dovolaní vôbec neuvádza ani právnu otázku, ktorá bola odvolacím súdom nesprávne vyriešená. Hoci v ňom označil rozhodnutia najvyššieho súdu, absentuje vysvetlenie, v čom konkrétne sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom malo odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolací súd tak nemal možnosť ani posúdiť splnenie osobitných podmienok prípustnosti dovolania vyplývajúcich z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., a to, či ide o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd pri jej riešení

odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolanie podané dovolateľom pre nesprávne právne posúdenie veci preto nezodpovedá požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 C. s. p. v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p., čo je dôvodom pre odmietnutie dovolania.

32. Pre úplnosť treba doplniť, že rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky netvorí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. (pozri R 71/2018). Odkaz dovolateľa na uznesenie ústavného súdu sp. zn. 1 ÚS 50/10 preto neobstojí. Navyše, je aj nenáležitý, lebo ústavný súd v ňom riešil nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka v rámci konkurencie princípov „nemo plus iuris“ a princípov nadobudnutia vlastníctva dobromyseľným nadobúdateľom, o ktorý prípad v tejto veci vôbec nejde. Obec W. bola totiž nepochybne vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnych zmlúv uzavretých so žalobcami (predchodcami žalobcov 3/ a 4/).

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na vyššie uvedené dôvody dovolanie žalovaného 5/ odmietol podľa § 447 písm. c) a písm. f) C. s. p.

34. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcom úspešným v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalovanému 5/ zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

35. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.